

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. R.,** proti žalovanému: **předseda Městského soudu v Praze,** se sídlem Hybernská 18, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2017, č. j. 46 A 54/2017 – 3,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu, který spatřoval ve vydání rozvrhu práce Městského soudu v Praze na rok 2014. Krajský soud shora označeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) rozhodl o postoupení věci Městskému soudu v Praze, jelikož žalovaný, tj. předseda Městského soudu v Praze, má sídlo na území hlavního města Prahy a podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), je proto místně příslušný k projednání věci.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž zpochybňoval zákonnost postupu krajského soudu. Stěžovatel rovněž žádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Ve dvou doplněních kasační stížnosti ze dne 7. 7. 2017 zopakoval žádost o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a o osvobození od soudních poplatků,

uvedl několik tvrzení nesouvisících s předmětem řízení a řadu vulgárních útoků vůči soudcům tohoto soudu.

[3] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. S ohledem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, podle něhož v případech, kdy kasační stížnost směřuje proti procesnímu rozhodnutí učiněnému v řízení o žalobě, jakým je také usnesení o postoupení věci příslušnému soudu, nemusí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem a není povinen hradit soudní poplatek. Nejvyšší správní soud proto zamítl stěžovatelův návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 As 223/2017 – 10. Pokud stěžovatel následně tuto žádost zopakoval navzdory poučení, že nemusí být zastoupen a neuvedl, žádné jiné důvody, než které soud v uvedeném usnesení již posoudil, postačí pouze odkázat na důvody předchozího usnesení. Nejvyšší správní soud ohledně uvedeného postupu poukazuje na rozsudek ze dne 28. 7. 2011, č. j. 8 As 65/2010 – 106, dle kterého „[p]*okud v mezidobí nedošlo ke změně faktických poměrů, které by případně mohly odlišné rozhodnutí o druhé žádosti odůvodňovat, postupoval městský soud správně, pokud o v pořadí druhé žádosti samostatně nerozhodoval. Opačný přístup by totiž nutně musel vést k nekonečnému řetězení téhož problému, neboť by nebylo možné účastníku řízení zabránit, aby na každou výzvu k úhradě soudního poplatku reagoval za nezměněného skutkového stavu novou žádostí o osvobození.*“ (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla jako zjevně neopodstatněná odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 7. 12. 2011, sp. zn. I. ÚS 3173/11). K těmto závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil např. i v rozsudcích ze dne 22. 2. 2012, č. j. 6 As 6/2012 – 14, ze dne 23. 2. 2011, č. j. 1 Afs 51/2010 – 104; zde Nejvyšší správní soud odkázal i na starší souladnou judikaturu – např. na rozsudek ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 - 65, a rozsudek ze dne 12. 8. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 - 150, či v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 6 As 39/2012 – 56). Není tedy důvod znovu rozhodovat o stěžovatelových žádostech.

[4] Po přezkoumání věci Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podle § 7 odst. 5 s. ř. s. není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému.

[5] V posuzovaném případě označil stěžovatel v žalobě jako žalovaného předsedu Městského soudu v Praze. Krajský soud vycházel ze závěru, že dle § 119 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), je orgánem státní správy Městského soudu v Praze předseda a místopředsedové. Dle § 30 odst. 2 a § 126 odst. 1 zákona o soudech a soudcích vykonává státní správu Městského soudu v Praze jeho předseda. Ten může pověřit výkonem státní správy místopředsedy soudů a pověřit jednotlivými úkony státní správy s jejich souhlasem předsedy senátu a ostatní soudce příslušného soudu (§ 121 odst. 3 a 5 zákona o soudech a soudcích). Podle § 41 odst. 2

zákona o soudech a soudcích vydává rozvrh práce předseda soudu. S odkazem na § 7 odst. 2 s. ř. s. pak krajský soud správně konstatoval, že žalovaný, tedy předseda Městského soudu v Praze, má sídlo na území hlavního města Prahy, a proto je místně příslušným soudem k projednání žaloby Městský soud v Praze, jehož soudní obvod zahrnuje právě území hlavního města Prahy. S ohledem na to krajský soud danou věc napadeným usnesením podle § 7 odst. 5 s. ř. s. postoupil věcně a místně příslušnému Městskému soudu v Praze.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal výše popsané úvahy krajského soudu a dospěl k závěru, že jeho procesní postup je bezvadný. Krajský soud tudíž postupoval správně, pokud napadeným usnesením postoupil žalobu místně příslušnému soudu. Rovněž žádné jiné vady Nejvyšší správní soud na postupu krajského soudu neshledal (stěžovatel pouze bez jakékoli konkretizace namítal nezákonnost, podjatost, zmatečnost, trestnou činnost úředních osob atd.). Kasační stížnost je tudíž nedůvodná, pročež je třeba ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítnout.

[7] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady, jejichž náhrada by mu měla být přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu